

РЕЙ БРЕДЪРИ ЖЕНАТА Е КРАТКОТРАЕН ПИКНИК

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

Темата бяха жените, поотделно и като цяло.

Мястото беше кръчмата на Хийбър Фин, невинаги отворена, но винаги открита за разговори в град Килкок^[1], ще ме прощавате за намека, окръг Килдеър, край река Лифи, някъде на север и определено далеч от Дъблин.

И в кръчмата, макар и полупълна с мъже, но кипяща от разговори, темата наистина бяха жените. Бяха изчерпани всички други теми: ловджийски кучета, коне, лисици, бира, както и сериозният въпрос за побъркани тъщи, които ти се месят в живота, и сега разговорът се бе върнал към жените в чистото им състояние: недостъпни. А дори и достъпни, напълно облечени.

Всеки от мъжете повтаряше другия и следващият се съгласяваше с първия.

— Ужасният факт е — за да поддържа жегата, каза Фин, — че в цяла Ирландия няма място, което да е достатъчно здраво или сухо, за да легнеш съзнателно и да се изправиш с радост.

— Улучи право в десятката — каза Тимълти, шефът на местната поща, наминал за едно бързо, докато в пощата го чакат само десетина души. — Няма и един акър път, който да не е под зоркия поглед на свещеника или пък извън вниманието на съпругата, дете да се отдадеш на физическо образование, без да те забележат.

— Навсякъде е блато — закова го Нолън — и никъде няма утеха.

— Няма никаква радост — просто каза Риърдън.

— Уф, това го чувам поне за хиляден път тази вечер — възрази Фин. — Въпросът е какво можем да направим?

— Ех, ако някой можеше да спре дъжда и да изгори свещениците — въздъхна Нолън.

— Би било страхотно — извикаха всички и пресушиха напитките си.

— Това ми напомня за оная трагедия с Хулихън — каза Фин и напълни чашите. — Спомняте ли си я?

— Разкажи я, Фин.

— Ами, Хулихън обикалял с оная жена, дете не била Мадона, ама не била и лански картофи, и минали покрай удобно място, което приличало повече на равнина, отколкото на блато, и Хулихън казал: „Я изтичай в онуй мочурище. Ако издържи, и аз ще дойда.“ Е, тя изтичва,

завърта се и — потъва! Даже с ръка не я бил докоснал. Изчезнала преди той да успее да извика: „Не!“

— Истината е — прекъсна го Нолън, — че Хулихън ѝ хвърлил въже. Но тя го увила около шията си, вместо около китката си и се удушила, докато я изтегли навън. Но твоята версия по ми харесва, Фин. Нали знаете песента за тая история?

И ето че Нолън запя и скоро всички подхванаха:

*Че Моли си беше навита мома.
Отишла със Хулихън вечер сама
до старото блато, до старото блато
и радостно писнала щом и докато
ѝ смъквал най-долната фуста*

*изтръпнал от чувства.
Но щом ѝ я смъкнал и блатото — хоп!
— ѝ станало леден безименен гроб.
Закрякали патки и даже свинята
сълзи християнски проляла горката.*

— Та всичко започна оттогава — каза Нолън. — Излишно е да споменавам, че Хулихън полудя. Когато си мислиш едно, а се случи друго, човек се побърква. Сега го е страх да пресече и павирана улица, без да провери дали няма да затъне. Да продължавам ли?

— Няма смисъл — внезапно извика Дуун, висок не повече от метър и половина, но ужасно бърз в измъкването от кино преди националния химн, местният Химнов спринтьор, както е известен на всеки. Изправил се на пръсти, той заудря с юмруци във въздуха и шумно изрази протеста си: — Каква полза от всички тези празни приказки през последните хиляда нощи, когато е време за действие? Даже изведнъж да заприихдат женски без петънце по дрехите и с идеално прави ръбове на чорапите, какво ще ги правим?

— Вярно е — призна Фин — В Ирландия Господ съблазнява мъжа само за да му откаже.

— Само мъки и терзания — прибави Риърдън. — Аз даже не съм мачкал старото гадже на Адам Ева късно вечер на последния ред в

кино „Гейти“!

— Кино „Гейти“ ли? — ужасено извика Нолън. — Ха! Веднъж се промъкнах там в тъмното и си намерих момиче, дето приличаше на лудуваща в потока съомга. Когато включиха светлините, видях, че съм взел участието от трол, живеещ под моста Лифи. Веднага се втурнах да се самоубия с пиене. По дяволите „Гейти“ и всички мъже, които отиват там в преследване на мечтите си и откриват само кошмари!

— Което ни оставя само мочурищата за престъпно облекчение. Дуун — попита Фин, — имаш ли някакъв план, ти с тая твоя голяма уста, закачена на малкото ти тяло?

— Имам! — отвърна Дуун, който не можеше да стои мирно и размахваше юмруци във въздуха, докато танцуваше под някаква своя си мелодия. — Трябва да признаете, че блатата са единственото място, дето Църквата не е стъпила с изисканите си крака. Но и място, дето някое побъркано момиче може да изпита волята си да предизвика тресавищата. Щото е вярно, само един скок, ако не внимава, и после няма да има де да й сложат надгробния камък. Слушайте сега!

Дуун застана неподвижно, така че всички да могат да се наведат към него с широко отворени очи и наострени уши.

— Трябва ни военен стратег, гений на научното проучване, който наново да създаде Вселената и да преправи жената. С една дума... Аз!

— Ти! — извикаха всички, сякаш ударени в колективния си корем.

— Аз имам чука — рече Дуун. — Ще ми подадете ли пироните?

— Закачи картината — каза Фин — и я намести както трябва.

— Тази вечер дойдох тук с победна мисъл — продължи Дуун, спал късно до обед и върнал се в леглото в три, за да смели видяното и да преправи бъдещето ни. — Вижте сега, ако продължаваме да дрънкаме празни приказки и да си късаме нервите, луната ще изгрее и пустошта и лакомите мочурища ни чакат. Велосипедите ни лежат в гробища от кормила и спици. Заради великата цел, не трябва ли да натиснем педалите и с вени, кипнали от смела кръв и бренди, веднъж завинаги да заковем блатата, да направим постоянна карта, да скицираме враждебните и невинните наглед равнини, да изпитаме тресавищата и да се върнем със сигурна информация, че зад фермата на Дуули има поле, в което, ако не се движиш бързо, потъваш със скорост от пет-шест сантиметра в минута? И че после идва пасището

на Лиъри, в което собствените му крави трябва да преживят със светкавична скорост, за да оцелеят на оная нестабилна почва и да се върнат живи на пътя? Няма ли да е добре, ако през остатъка от живота си знаем това, за да можем да отбягваме тези райони и да търсим по-здрава почва?

— Боже мой! — възхитено възкликнаха всички. — Добре ще е!

— Тогава какво чакаме? — Дуун се втурна към вратата. — Допийте си чашите и яхвайте велосипедите. В невежество ли ще живеем, или най-после ще излезем на терена, както Бог е повелил?

— На терена! — Мъжете пресушиха чашите и избутаха Дуун през вратата.

— Време е! — извика Фин, след като кръчмата се опразни. — Време е!

Едва бяха излезли на пътя, полетели напред с развети поли на палтата, сякаш пред тях се намира раят, а отзад ги гони Луцифер, когато Дуун посочи с изследователския си нос:

— Това е нивата на Флаърти. Ужасно бързо. Потъваш с трийсет сантиметра в минута.

— Леле Божке — каза някой от потните велосипедисти, — може и да не стигнем до отсрещния край!

— Той ще е първият и последният, и помежду това няма да има никой — призна Фин, който беше настигнал групата.

— Къде ни водиш, Дуун? — задъхано попита Нолън.

— Скоро ще видите! — отвърна Дуун.

— А когато стигнем там — рече Риърдън, внезапно поразен от нова мисъл, — коя ще е жената в изпитанията на мочурищата?

— Вярно бе! — ахнаха всички, когато Дуун се отклони от пътеката, яростно натиснал педалите. — Ами че тук сме само ние.

— Някоя вавилонска блудница? — предложи Фин.

— И коя ще е тя?

— Гледате ѝ задника! — извика Дуун, целият сякаш в мъгла от скоростта. — Аз!

— Ти!

Това едва не предизвика масово сблъскване. Но предусетил тази възможност, Дуун изкрещя:

— Ако всичко мине добре, ще има и още изненади. А сега, за Бога, натиснете контрата. Пристигнахме!

Бе ваяло, но тъй като постоянно валеше, никой не забеляза. Сега дъждът се разтвори като завеса в театър, за да разкрие:

Горското пасище на Бранигън, което започваше във влага, за да се загуби в мъгла.

— Пасището на Бранигън! — Всички удариха контра и се заковаха на място.

— Няма ли тайнствена атмосфера? — прошепна Дуун.

— Има — промълви някой.

— Предизвиквате ли смелостта ми?

— Направи го — единодушно отвърнаха всички.

— Но сериозно ли говориш, Дуун?

— Господи — каза той. — Иначе няма да е истинска проверка за тресавище. Но трябва да са двама души. Аз, естествено, ще играя ролята на жената. И някой доброволец от вас.

Възседнали колелата си, мъжете се отдръгнаха назад.

— Проклет да си с тая твоя научна логика — рече Фин.

— Но, Дуун, твое правдоподобие, ако изобщо има такава дума. Ще ни е трудно да си те представим като женска.

— Защо не идем да докараме истинска мома? — предложи Риърдън. — От женския манастир...

— От манастира! — стъписано извикаха всички.

— Или някоя от съпругите ни? — каза Дуун.

— От съпругите ли? — още по-стъписано извикаха всички.

И щяха да го набият като клин в земята, ако не бяха осъзнали, че ги поднася.

— Стига! — намеси се Фин. — Имаме ли моливи и хартия подръка, за да теглим чертата, да си спомним пагубните тресавища и да ги нанесем на карта?

Мъжете замърмориха.

Никой не се беше сетил да вземе молив и хартия.

— О, по дяволите — каза Риърдън. — Ще скицираме всичко, когато се върнем в кръчмата. Давай, Дуун. След малко ще те последва доброволец в ролята на мъжа.

— Тръгвам! — Дуун остави велосипеда си на земята, прочисти гърло и се затича, като бързо местеше лакти, из безкрайно очакващото

и ужасно мочурливо гробище на сексуални зверове.

— Това е най-тъпото нещо, което някога сме опитвали — каза Нолън. Очите му се бяха насълзили от страх, че никога вече няма да види Дуун.

— Какъв герой! — възкликна Фин. — Защото ще посмеем ли да дойдем тук друга нощ с някоя побъркана женска, ако не знаем логиката на притеглянето и потъването, гибелта или оцеляването, за да бъдем удушени от собственото си бельо?

— Ох, чорапът ми потъна! — извика Дуун, вече отдалечил се достатъчно, за да не могат да го спасят. — Стигнах!

— Още по-нататък, Дуун! — предложи Нолън.

— Мамка му! — извика Дуун. — Първо казваш, че било най-тъпото нещо, сега пък ме насочваш към минното поле! Продължавам напред на почивки.

После внезапно изпищя:

— Това е асансьор! Спускам се надолу!

И бясно размаха ръце, за да запази равновесие.

— Съблечи си палтото! — извика Фин.

— Какво?

— Хвърли си шапката!

— Шапката ли? Идиот! С какво ще ми помогне това?

— Тогава панталона! Обувките! Трябва да се престориш, че се готвиш за Великия подвиг, независимо от дъжда.

Дуун не си свали шапката, но си събу обувките и смъкна палтото си.

— Проверката, Дуун! — извика Нолън. — Ако не се погърчиш малко, за да си развържеш връзките на обувките и вратовръзката, няма да разберем колко време има човек за брачния си танц преди да потъне в земята. Сега трябва да проверим има ли, или няма време за мечтания завършек.

— За мечтания... завършек... по дяволите! — извика Дуун.

И като мърмореше ругатни и изстрелваше епитети във въздуха, Дуун заподскача, съблече си палтото, после ризата и вратовръзката и беше на път да си смъкне панталоните, когато във въздуха отекна гръмовен глас от небесата или ехо от планината, сякаш на земята бе паднала гигантска наковалня.

— Какво става тук? — изтътна гласът.

Всички замръзнаха, пир, вледенен от грях.

Дуун замръзна като статуя.

Замръзна и самото време и гръмовният глас отново изкънтя в ушите им:

— Какво става тук, по дяволите? — разнесе се гласът на Отвъдното, гласът на Страшния съд.

Десетина глави се завъртяха на десетина шии.

Защото на пътя бе застанал отец О'Мали, стиснал кормило в отмъстителните си юмруци, така че велосипедът му приличаше на сбръчканата му сестра, възседната и загубена.

Отец О'Мали за трети път хвърли мълнията и разцепи въздуха.

— Ти, ти и ти! Какво сте намислили?

— Нищо не мисля, затънал съм до кръста — изписка Дуун с тъничък гласец на пиколо и хрисимо прибави: — Отче...

— Излизай, излизай! — извика свещеникът и размаха ръка като коса. — Бягай! — издудна той. — По дяволите, по дяволите, по дяволите.

И събра мъжете с безумно жестикулиране и изригвания на лава, достатъчни, за да погребат цяло село.

— Махайте ми се от очите. Вървете си, нещастници! Идете да си търсите душите и през следващите десет години всяка събота си домъквайте задниците на изповед. Имате късмет, че се случих аз, а не епископът, аз, а не милите монахини оттатък Мейнуут, аз, а не невинните дечица от училището. Обувай си чорапите, Дуун!

— Обул съм си ги! — измърмори Дуун.

— За последен път ви казвам, вървете! — И мъжете навярно щяха да се пръснат, но вцепенени от ужас, останаха замръзнали на велосипедите си и можеха само да слушат.

— Сега ще ми кажете ли — издудна свещеникът, затворил едно око, за да се прицели, и вперил другото в целта, — какво, по дяволите, сте намислили?

— Потъвам, ваша милост, ваша чест, ваше високопреподобие.

И Дуун едва не го направи.

Поне докато монсиньорът не си тръгна.

Когато чу отдалечаващото се дрънчене на светия велосипед по склона, той продължи да стои като обезверения Лазар, за да наблюдава вероятната си гибел.

Накрая обаче извика над мочурливото поле със странно немощен, но постепенно все по-триумфиращ глас:

— Отиде ли си?

— Отиде си, Дуун — потвърди Фин.

— Тогава ме вижте — каза Дуун.

Всички погледнаха към него, после очите им се изцъклиха и накрая устите им зяпнаха.

— Ти не потъваш — ахна Нолън.

— Ти не си потънал — прибави Риърдън.

— Не съм! — Дуун тропна с крак, сякаш за да изпита почвата, после сниши глас от страх, че свещеникът, макар и далеч, може да чуе ехото:

— И защо не потънах? — попита небесата той.

— Защо, Дуун? — разнесе се хорът.

— Защото пресях слуховете и научих, че някога, преди сто години, точно на това място имало...

Дуун направи драматична пауза, после сложи край на действието:

— Черква!

— Черква ли?

— Здрава католическа скала на несигурна ирландска почва! Красотата ѝ пречиствала вярата! Но от тежестта ѝ крайъгълният ѝ камък потънал. Свещениците избягали и изоставили сградата, олтара и всичко, така че Дуун, вашият спринтьор, стои на тази твърда земя. Стоя над земята!

— Ти си направил истинско откритие! — възкликна Фин.

— Да! И тук ще спрягаме своите глаголи и ще възродим своята вяра в жените във всички бъдещи времена, близки и далечни — заяви Дуун, застанал сред мокрия мъх. — Но само в случай...

— В случай?

Възседнали велосипедите си, мъжете се завъртяха.

И на възвишението на пътя на трийсетина метра от тях, останали невидими до този момент, но сега полуразкрили се пред очите им, се появиха две жени, не преобразени розови градини, не, но нощта и обстоятелствата някак правеха грозноватите им лица красиви.

Бяха ниски жени. Не ирландско ниски, а ниски като джуджета в цирк.

— Лилипути! — възкликна Фин.

— От водевила в Дъблин миналата седмица! — застанал сред тресавището, призна Дуун. — И двете заедно тежат наполовина колкото мен в случай, че черковният под внезапно изгуби архитектурните си корени и реши да намокри компанията!

Дуун изсвири и махна с ръка. Миниатюрните моми, тези дребни жени излязоха на пътя.

Когато стигнаха при него и не изчезнаха, той извика на тълпата:

— Ще оставите ли колелата си, за да дойдете при нас?

Последва масово раздвижване.

— Почакайте! — извика Дуун. — Един по един. Нали не искаме в полунощ да се срещнем в кръчмата...

— И да открием, че някой липсва ли? — попита Фин.

[1] Името на града „Kilcock“ може да се преведе и като „утрепан хуй“. — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.